

ГОРАН СТАНИЋ

ТРИ ПЕСМЕ

ПРОЛЕЋЕ

Сцена на Бановом брду:

*Двоје сџараца као срасли
са клуџом на којој седе.*

*Одећа их једва скрива:
Њеџово џанко дрхџање
и њен џихи џоџлед.*

Неџџо као заџлеџ:

*Дува јака коџава и
руке су им изукрџџане
као џрање џоцрнелоџ
и црвоџочноџ дрвеџа.
Ниџџа им веџар не може.*

Излазак сцене из џриче:

*Усџају лаџано, држеџи се
за одрвенеле, суве руке.
Њихова џела не боре се
за живоџи.*

Нема беса, ни горчине,
само наговештаја
зеленила у мојим/њиховим
очима.

EN FACE

Из далека,
у бащини једног
експрес-ресторана

(у широком плану
Ибарске магистрале)

један момак
кладионичарског погледа
и еспрадних креињи
једе хамбургер.

(приближавам се и
праћим шу бензинску глат и
боксерски меч са
ономоћалом храном)

А онда,

(како се примичем столу,
ментално кадрирајући
сваки детаљ)

комад пецива му
испадне из уста.

Он и позорница на којој
свиће неони нове културе
посијају комичне жртве
гравитације,

невелике а неумољиве силе
која кожно јакну и изазивачки сивав
прећвара у прајавог дечака,

док нес̄ирей̄но лови
одбе̄гли ѿлен
и г̄леда на све с̄иране:

Да га није неко видео,
ѿо де̄ше које је срамо̄ѿа щ̄ѿо је
умазан и смо̄ѿан
и сам?

Ћӯѿим у ѿролазу ѿред
с̄ѿолова, и без злурадос̄ѿи
хва̄ѿам ѿај чудесни ѿренӯѿак
о̄ѿкрића живе ис̄ѿорије јаче од
сваке г̄ромадне ѿозе.

КРАЈ ЈЕДНОГ ЛЕТА

У ѿлумраку,
ѿр̄љав и неѿокре̄ѿан
щ̄љунак на ѿлажи,
ѿешке речи
које се не мичу
из сећања.

Шљискав звук воде
и ѿнеки г̄лас ме
на ѿренӯѿике ѿрену
из ѿѿо̄г ѿрекрӯѿно̄г
кадра.

Онда сам ус̄ѿао,
решен да уживам,
али ме је ѿризор који је
уследио одмах вещь̄ѿо
са̄ѿлео:

У дну баха̄ѿо
щ̄ироко̄г неба,
на хладносивом
каменом молу,
седела је моја мајка,
ѿѿихо и с̄ѿѿино
зрнце ѿеска.

*Од њучине је сјоро
присјизала јединица
неумољивих облака,
сваки гротескно суверен
на свом повећем
комаду неба.*